

loksia ei ollut, enempää kuin missään muuallakaan missä työläiset alkavat keskenään käydä "luokkataistelua."

Yleensä näyttää hallitsevan luokan ja sen palvelijain käsitys olevan se, että koska kevät lähestyy, niin ei ole välttämätöntä huolehtia nälkiintyvistä työväestöstä; sille riittää toistaiseksi se että puhutaan teollisuuden vilkastumisesta.

EUROPAN KAPINALIIKKEET

Äskeiset kapinaliikkeet Ranskassa ja Itävallassa ovat tulleet, ainakin toistaiseksi, tukahdutetuiksi ja hallitukset selviytyneet voittajina. Ranskassa tosin jouduttiin vaihtamaan hallituksen henkilökuntaa, mutta sehän sellaisenaan ei mitään merkitse. Samat miehet ovat olleet lukuisia kertoja ennnekin saman hallitusjärjestelmän toimeenpaneveina henkilöinä, ilman että mitään muutosta olisi järjestelmässä tapahtunut.

Ranskan kapina ei ollut pääasiallisesti työväestön nousua, joskin työväestöä siinä oli mukana. Sen varsinaisena syyttäjänään oli se että suuri joukko omistajia, etupäässä keskiluokkalaisia, menetti rahojaan eräässä suurhuijausliikkeessä, johon väitetään hallituksen jäseniäkin sekaantuneen. Luonnollisesti fascistit ja rojalistitkin yrittivät käyttää tätä kiihkoilannetta pyrki-
myksiensä edistämiseen. Samoin työväestö. Merkitsevin tapaus Ranskan kapinaliikkeen yhteydessä olikin työväestön julistama mielenosoituksellinen, päivän kestänyt yleislakko. Suoranaiset tulokset siitä eivät kylläkään olleet suuret, mutta epäilemättä työväestö siinä tuli näkemään missä määrin se on kykenevä tätä voimakeinoaan käyttämään silloin kun se on pakotettu ryhtymään toimintaan omien tarkoituseriensä saavuttamiseksi.

Itävallan kapina saavutti suuremman laajuuden. Lakkotoimintansa lisäksi joutui työväestö suoranaiseen aseelliseen taisteluun, huolimatta perin vähäisistä voiton mahdollisuuksista. Ja miksikä sen voiton mahdollisuudet olivat vähäiset?

Jos taistelussa työväestö olisi suoriutunut voittajana niin varmana voidaan pitää että naapurimaiden hallitukset olisivat as-

tuneet sotajoukkoineen näyttämölle; ennen kaikkea Saksa ja Italia. Huolimatta siitä välien kireydestä mikä Dollfussin ja Hitlerin välillä on vallinnut, olisi Hitlerinkin apu ollut Itävallan hallitsevalle luokalle varsin tervetullut, jos työväestö olisi suunnannut toimintansa yhteiskunnallista vallankumousta kohti. Ja sitäkin tervetulleempi Mussolinin apu.

Ainoa ajateltavissa oleva avustaja Itävallan työväestölle olisi voinut olla Neuvosto-Venäjä. Mutta sekin olisi ollut kyseenalaista, ottaen huomioon kaikki ne sopimukset ja liikesuhteet joita neuvostohallitus on vuosia rakennellut toisten maiden hallitusten kanssa. Neuvostomaan sotaan yhtyminen olisi merkinnyt, kaikkien sopimusten ja suhteiden rikkomisen lisäksi, uutta yleiseuropalaista sotaa, sillä eiväthän Ranska ja Englanti olisi mitenkään voineet siitä pysyä erossa.

Yhtenä selvänä opetuksena tästä tapauksesta on työväestön otettava se, että avoimen taistelun onnistumisen ehtona missä maassa tahansa on kiinteä kansainvälinen luokkayhteys ja sen mukainen toiminta. Ainoastaan Saksan ja Italian työläiset, voimakkaasti järjestyneinä, olisivat voineet estää hallituksensa lähettämästä sotaväkeään Itävaltaan, jos työväestö siellä olisi taistelussa voittanut.

Toinen yhtä selvästi ilmi käynyt seikka oli se, että jouduttuaan avoimeen taisteluun, työväestön voiton mahdollisuudet siinä riippuvat heidän järjestymisestään ja kontrollistaan tuotannossa ja liikenteessä. Sillä toiminnallaan ainoastaan kykenee työväestö halvaannuttamaan hallitsevan luokan aseelliset voimat ja estämään joukkoteurastukset.

MUUT EIVAT TARTU SYÖTTIIN

Tuomari. — "Millä voitte puolustaa sitä että petkutatte ihmisiä jotka luottavat teihin?"

Pankkiiri. — "Mutta, herra tuomari, ne ovat ainoat ihmiset joita voidaan petkuttaa."

PULA-AJAN PERHEKESKUSTELUA

Mies. — "Kun menin kanssasi naimisiin, luulin että olit oikea enkeli."

Vaimo. — "Nähtävästi olet edelleenkin siinä luulossa. Luulet minun tulevan toimeen ilman vaatteita ja hattuja."